

arbetarmakt

NR 4 2009 Pris: 15 kronor (stödpris 20 kr)

Arbetarmakt, svensk sektion av Förbundet för Femte Internationalen

Klimatmötet i Köpenhamn:

**TVINGA FRAM
ETT RADIKALT
KLIMATAVTAL!**

**Förbundet för
Femte Internationalen**

KLIMATTOPPMÖTET I KÖPENHAMN

Inför COP 15:

Tvinga fram ett radikalt klimatavtal!

En av de största frågorna i världen idag är den globala uppvärmningen. Ett stort antal vetenskapliga studier visar att världen håller på att värmas upp i en alarmerande takt. Det finns visserligen också – betydligt färre – avvikande röster som hävdar att det inte finns några avgörande bevis att världens klimat blir varmare, och om så är fallet, åtminstone inte för att det är mänskligheten som bär skulden. Jordens klimat är förstas oerhört komplext, och det finns alltid osäkra faktorer i dylika kalkyler. Om det bara vore en akademisk fråga kanske man skulle kunna säga: ok det finns en – liten – möjlighet att "skeptikerna" har rätt. Problemet är bara att det minst av allt är en ren akademisk fråga.

Den hotande uppvärmningen

En höjning av världens medeltemperatur med bara ett fåtal grader skulle nämligen få enorma konsekvenser. En förändring av klimatet leder till förändring av både regn och avdunstning: vissa regioner kommer att bli betydligt torrare, andra kan bli blötare. Speciellt torra, men även för mycket regn – speciellt i form av oväder – kan få katastrofala följder på jordbruket. Enorma svältkatastrofer kan följa.

Vidare får hundratals miljoner människor sitt dricksvatten från smältvattnen från glaciärer. Detta bygger på att glaciärerna fylls på under vintrarna. Om de helt smälter bort – och glaciärer över hela världen smälter i snabb takt! – kommer stora områden att drabbas av akut vattenbrist. Lagg sedan till följderna av en höjning av havsnivåerna – en ofrånkomlig följd av att isen på Grönland och Antarktis smälter – när en stor del av världens invånare bor nära kusten. Miljontals, tiotals och kanske hundratals miljoner kan komma att

behöva fly från de stigande vattenmassorna om det vill sig illa.

Ett ytterligare problem är att det här inte bara är en gradvis process som kan avbrytas var vi vill. Is reflekterar solljus utan att bli nämnvärt uppvärmd, till skillnad från barmark eller flytande vatten som absorberar och värms upp att solljuset. Ju mera is som smälter, desto mera solljus absorberas därför i form av värme – och desto mer is smälter. Vidare finns stora mängder kol infruset i Sibiriens och Alaskas permafrost, som vid en ytterligare uppvärmning kommer att frigöras i form av koldioxid eller – ännu värre – metan. Detta är bara två återkopplingar som gör att vid en viss grad av uppvärmning kan klimatet rusa iväg ytterligare några grader utan att vi kan stoppa temperaturhöjningen. Ingen vet exakt var gränsen går, men en vanlig uppskattning är 2 grader – eller rent av ännu lägre. Om den globala temperaturen ökar mer än så kan vi minst sagt få problem.

Klimattoppmötet

Detta är bakgrunden till klimatmötet, COP 15, som kommer att hållas i Köpenhamn i december. Det blir det största mötet någonsin i frågan, med syfte att försöka möta detta hot med ett globalt klimatavtal som ska minska utsläppen av växthusgaser. Problemet är dock att vi inte lever i en rationellt planerad ekonomi, utan i en ekonomi som styrs av ett fåtal stora privata, ömsesidigt konkurrerande stater som försöker gynna "sina" storföretag. Av den anledningen är det oklart om det blir något bindande avtal. Många tror att vi får nöja oss med en politisk principöverenskommelse. Alltså: världens ledare kommer överens om att den globala uppvärmningen är dålig, och att något måste göras, men

de konkreta, bindande avtalen om att kraftigt minska utsläppen får vänta till sen. Problemet med detta är uppenbarligen att vi inte har så mycket tid att spela på. Enligt många uppskattningar måste något ordentligt göras nu. Ju längre tid vi väntar desto kraftfullare åtgärder kommer att krävas, och desto större är risken att klimatet rusar iväg bortom all kontroll. Att världens ledare i ett sådant kritiskt läge inte lyckas åstadkomma något konkret och kraftfullt är en storslagen bankruttförklaring av hela det kapitalistiska systemet. Om världens politiska och ekonomiska maktcentra inte kan åstadkomma effektiva åtgärder när vi står inför detta hot har vi inte råd att anse oss bundna av dessa maktcentras institutioner och förordningar när vi kämpar för att försvara våra levnadsbetingelser.

Aktioner vid Klimatmötet

Av denna anledning kommer flera aktiviteter och aktioner att hållas i Köpenhamn och på andra platser. Den stora demonstrationen kommer att hållas lördagen 12 december, och väntas dra tiotusentals människor. Arrangör är December 12-initiativet, en bred koalition där organisationer som Miljöförbundet jordens vänner och Klimataktion ingår. Målet är att dra dit så många som möjligt under ganska allmänna paroller. Naturligtvis bör så många som möjligt uppmanas att delta, och alla radikala krafter måste visa att den hotande situationen kräver radikala åtgärder. En ensam demonstration, även om den är stor, kommer dock knappast att vara tillräckligt.

Mer konfrontativt inriktat är Climate Justice Action (CJA), som inte tänker nöja sig med en vanlig demonstration. Deras huvudaktion är förlagd till 16 december, och målet är att ta sig förbi

Arbetarmakt nr.4 - 2009

**Utges av Arbetarmakt, svensk sektion av
Förbundet för Femte Internationalen**

Ansvarig utgivare: Gunnar Westin

Plusgiro: 474 02 54 - 0

avspärningarna, in på Bella Centerområdet, utan att använda våld, men också utan att lyda polisen. Där ska de försöka komma så nära det officiella toppmötet som möjligt för att hålla ett Folkets klimaträttvisemöte med deltagande av frustrerade delegater från fattigare länder samt klimatorganisationer.

Det ryktas om att en del anarkistiska grupper har som mål att stoppa mötet. Bland annat finns det internationella nätverket Never trust a COP, som för fram budskapet Capitalism is stumbling, let's make sure it falls. Kommunnister ser sig givetvis inte förpliktigade att följa de borgerliga staternas alla gällande lagar för korrekt uppförande när det gäller ödesfrågor för världen, och Arbetarmakt har tidigare fört fram paroller om att stoppa toppmöten. Det var en stor seger när Världshandelsorganisationens möte i Seattle 1999 stoppades av rejäla protester – som bland annat stöddes av flera fackföreningar – och exempelvis i Göteborg 2001 reste vi parollen stoppa mötet. Det måste dock finnas en politisk grund för paroller. Möten där imperialistmakter ska diskutera hur de ska tvinga fattiga länder att skära ner på sjukvård och utbildning, eller hur länder som Irak ska ockuperas förklarar vi utan omsvep som illegitima. Det är därför en seger när arbetare, förtryckta och andra progressiva krafter hindrar imperialisternas planer och lyckas stoppa hela toppmötet.

Målet nu måste dock vara ett klimatavtal som kraftigt minskar utsläppen av växthusgaser. Det skulle förstås finnas en logik i att stoppa det officiella toppmötet för att fokus skulle kunna flyttas till exempelvis CJA:s Folkets klimaträttvisemöte, som därmed skulle kunna träda fram som global ledning för kampen mot klimathotet. Det uppenbara problemet med detta är det inte finns några tillräckligt starka krafter bakom CJA. Om fackföreningar och progressiva och revolutionära rörelser med massbas i olika länder skulle ställa sig bakom en sådan linje så skulle det kunna vara en rimlig paroll. Med då pratar vi om en begynnande dubbelmaktssituation i internationell skala. Vi har inte en sådan situation idag.

Fixa ett klimatavtal – vi vet var ni bor!

I den rådande situationen är det istället mer rimligt att rikta kravet till de befintliga regeringarna: fixa ett konkret, långtgående och bindande klimatavtal NU! Vi accepterar inte ett ekonomiska särintressen eller rädsla för att tappa röster inom vissa grupper ska anföras som motargument. CJA:s motkonferens skulle inom ramen för detta kunna spela en viktig roll, som en samling för oppositionen och för att formulera konkreta krav. Fackföreningar och revolutionära rörelser bör därför stödja CJA:s 16 decemberinitiativ, och sträva efter att göra det så stort och så radikalt

som möjligt. Folkets klimaträttvisemöte skulle i så fall kunna bli början på en internationell oppositionsrörelse som verkligen strävade efter att utmana kapitalisternas och de regeringar som sätter försvaret av kapitalisternas vinstintressen före vår överlevnad rätt att bestämma över vår framtid. Detta är tyvärr inte en möjlig uppgift för den närmaste månaden. Makten ligger än så länge där den brukar, och regeringarna i många av världens ledande länder åtnjuter fortfarande en bred legitimitet i folks ögon. Vi kan därför inte avstå från att ställa krav på dessa regeringar att verkligen göra något i denna ödesfråga. Men med "krav" menar vi inte att vi ska nöja oss med att vädja till deras förnuftiga och empatiska sidor, eller att vi ska begränsa oss till att lyda alla befintliga lagar. Annars också, men speciellt under toppmötet i december bör maximal press sättas i form av en massiv demonstration och Folkets klimaträttvisemöte understött av strejker och försvar mot polisattacker. Om det skulle vara möjligt – vilket det tyvärr knappast är med tanke på den massiva polisbevakningen och våra ännu svaga krafter – skulle vi inte ha det minsta emot att organisera en kraftfull inbrytning på själva mötet som handgripligen tvingar var och en av deltagarna att skriva under ett bindande avtal för att bemöta hotet mot den annalkande globala klimatkatastrofen.

Jens-Hugo Nyberg

S-kongressen befäste Sahlins högerlinje

Mellan den 28 oktober och den 1 november höll socialdemokraterna kongress. Jobbkongressen kallades den förstås, då alla partier är överens om att betona jobben i första hand. Att betona jobben är givetvis nödvändigt, men är i sig inget mer än en fras, som inte förpliktigar till något. Det är naturligtvis ingen slump att den inte utropades till en Kamp mot arbetsköparnas offensiv-kongress eller Vi vägrar betala kapitalismens kris-kongress.

Socialdemokraterna har kvar en formellt demokratisk struktur, och det är i första hand på kongressen, partiets högsta beslutande organ, som en opposition har möjlighet att göra sig gällande. För att kunna få någon effekt måste en opposition ställa konkreta krav. Allmänna formuleringar om rättvisa, solidaritet och rent av vänsterpolitik finns redan så det räcker till i kongressens handlingar. Inte ens väldigt konkreta utfästelser om en radikal politik skulle dock vara tillräckligt för att förändra speciellt mycket. Så länge Sahlin och de andra i sossetoppen kontrollerar den faktiska politiken kommer det inte att bli mycket klasskamp av. En opposition som verkligen ville lägga om politiken till en politik som på allvar försvarade arbetarklassens intressen gentemot arbetsköparnas attacker skulle tvingas kämpa för att byta ut partiledningen.

En ganska betydelsefull opposition uppstod efter att Mona Sahlin förkunnade att hon ämnade samregera med Miljöpartiet efter en seger i nästa val. Speciellt från fackligt håll reagerade tunga namn som SEKO:s ordförande Janne Rudén och Byggnads Hans Tilly, och krävde att politiken verkligen lades om vänsterut, och att Vänsterpartiet också inkluderades i alliansen. På den konkreta frågan om vilka partier som ska ingå i en sosseledd regering tvingades Sahlin till reträtt, men aldrig så högljudda krav på "vänsterpolitik", om den inte noga specificeras, är ganska lätta att parera för erfarna byråkrater.

Ingen vänsterpolitik i sikte

Inför kongressen gick åter samma fackliga namn ut och krävde en radikalisering av politiken. Åter hade de emellertid

mera allmänna önskningsprogram än ett program för konkret klasskamp att komma med. Överhuvudtaget var oppositionen på kongressen tämligen beskedlig. Det fanns krav på att återställa a-kassan till 90 procent av lönen, att förbjuda vinster inom privat vård och skola, återreglera apoteksmarknaden och dra tillbaka de svenska trupperna från Afghanistan. Inte speciellt radikala krav alltså, ens med socialdemokratiska mått mätt. Inte ens dessa krav blev det emellertid mycket av med.

A-kassan ska bara sikta på 80 procent, privata skolor och vårdinrättningar får fortsätta göra vinster på skattemedel – men inte genom att tumma på kvalitén, givetvis! – apoteksmonopolet ska inte återställas, ingen arbetstidsförkortning är i sikte och de svenska trupperna i Afghanistan får vara kvar. Ideologiska diskussioner om privat eller offentligt ägande – en gång i tiden en tämligen viktig fråga inom socialdemokratin! – avvisades.

Vi är inga systemkramare förkunnade partistyrelsens talesman, den forna unggommunisten (i sin östblocksvänliga variant, vad annars?) Ylva Johansson. Då var hon ändå mera "vänster" än s-toppens talesman i arbetsmarknadsfrågor, Sven-Erik Österberg, när han uttalade sig i Dagens Arena den 9 oktober. Att använda offentliga sektorn för att få ner arbetslösheten avvisade han bestämt. "Nej, det kan man inte göra, för då skapar man mer ett kommunistiskt system", och påpekade att "vi tror på marknadsekonomin".

Socialdemokratiska företagarpartiet?

Högerkursen underströks än mer genom att det numera så populära mantrat om "småföretag" betonades starkare än tidigare. Det pratades mycket om att de nu "på allvar" måste bli småföretagarnas parti. Uppenbarligen vill partiet vinna medelklassväljare som riskerar att lockas av Maud Olofssons maniska småföretagsjargon. Marxister har alltid försökt vinna progressiva eller vacklande delar av mellanskikten genom en tydlig, kampinriktad arbetarpolitik. S-ledningen visade här "på allvar" att de vill göra detta genom att kopiera delar

av den moderatledda alliansens budskap (samtidigt som Reinfeldt delvis har kopierat delar av sin framtoning från sossarna – man kan förstå om folk blir förvirrade). Förutom att det alltid är svårt att slå de mera öppna borgarna på deras egen planhalva riskerar den politiken dock att främst demoralisera och passivisera arbetarklassen.

På förra sossekongressen var oppositionen märkbart starkare. En rimlig gissning är att många sökte enighet för att inte förstöra chanserna till vals-eget 2010. Därmed inte sagt att detta var enda anledningen till att partiledningens högerkurs accepterades utan större knot. De flesta av de ombudsmän, kommunfullmäktigeledamöter och andra som samlades för att kongressa är nog inte så mycket radikalare än så här.

Mona Sahlin kommer således inte ens att behöva köra över kongressens beslut. Givetvis bör alla radikala arbetare som fortfarande tror att socialdemokratiska partiet kommer att försvara deras intressen uppmanas att kämpa för en verklig radikaliseringspolitik. En sådan radikaliseringspolitik skulle uppenbarligen enbart kunna ske genom att helt bryta med Sahlin, Österberg, Ylva Johansson och alla deras meningsfränder. Än en gång – rent av mer än någonsin – blev det dock tydligt hur långt partiledningen är från att släppa greppet om partiet och tillåta en politik som verkligen utmanar högern och arbetsköparna. Kommunisterna har aldrig haft några illusioner om att det har varit möjligt att skapa ett verkligt kampparti av s, och den möjligheten är nu mera avlägsen än någonsin.

Kongressen understryker också det fullständigt utopiska i Vänsterpartiets försök att vrida politiken åt vänster. Någon liten reform här, och en minister som tillåts hålla sig med en radikalare retorik där, kommer de säkerligen att uppnå om deras sida vinner valet. Men framför allt kommer de radikala krafter som trots allt finns inom v att bindas till en föga kampvillig Sahlin-regering, istället för att ingripa och utveckla den kamp som kommer att uppstå mot högerpolitik, nedskärningar och klasslyftor.

Jens-Hugo Nyberg

Vart går vänsterpartiet?

För första gången har Vänsterpartiet en möjlighet att ingå i en regering. Att man suktat efter ministerposter är ingen nyhet, utan en begäran man framställt flera gånger förut. Men inte förrän nu har drömmen om regeringsmakt möjlighet att realiseras genom en valkoalition mellan S, MP och V. Man har lovat sina väljare att regeringsmakten skall stå som garant för att en röst på V kommer att leda till verklig vänsterpolitik.

Vänsterpartiet, som utgör resterna av VPK, ett av fyra stalinistiska partier i Sverige (VPK, APK, SKP samt KP, tidigare KPMLr), har gjort en resa från öppet Moskvatrogen till nedtonat Moskvatrogen (men fortfarande finansierat med hjälp av Moskva), till kvinnoparti, till dagens reformistiska vänsterparti. Man såg en uppgång med kvinnoprofileringen, vilket svarar väl mot de materiella förutsättningarna och klassammansättningen i Sverige.

Men med profileringen som reformistisk vänsterflygel verkar mycket av luften ha gått ur partiet, som nu ligger på ett lika lågt väljarstöd som under botenperioden i slutet av åttiotalet. Inte heller medlemsantalet är något att skryta med – 10 000 medlemmar varav de flesta är helt passiva. Regeringsalternativet verkar vara den enda vägen att skaffa sig en legitimitet som parti när förtroendet för den politik man driver inte längre finns kvar hos arbetarklassen.

Men vad beror det här sviktande förtroendet på, och vad kan Vänsterpartiet vänta sig av att ingå i en socialdemokratisk regering?

Vägen till fullständig reformism

Man kan hitta rötterna till Vänsterpartiets politik i det franska kommunistpartiets förändring under kongresserna 1976 och 1977. Det var då man i Frankrike började tvätta bort de alltför betungande begreppen från marxismen. Louis Althusser, framträdande medlem i det franska kommunistpartiet, skrev en lång inlägg till kommunistpartiets 22:a kongress: "Varken Marx eller Lenin satte någonsin upp absoluta eller obligatoriska former för hur maktövertagande skulle se ut i praktiken. Därav

följer den logiska slutsatsen att de aldrig uteslöt möjligheten av en fredlig övergång till socialism... Nu är det trovärdigt att anta att idag, som ett resultat av kraften hos folkets klasskamp... Att de politiska formerna för kamp kan förändras: bli fredliga och till och med demokratiska."

Ovanstående citat är naturligtvis en fullständig revidering av marxismen, och har inget stöd varken i de nämnda revolutionärernas texter eller i verkligheten.

Det gemensamma för de gamla kommunistpartierna är att de aldrig lyckades göra en analys av socialismens misslyckande i Östeuropa, Sovjetunionen och Kina – det system vi kallar stalinism. Istället avvärjde man folks mistroende genom semantiska krumbukter och gradvis urvattnade program, en tilltagande opportunist samt en gradvis glidning mot socialdemokratien.

Den slutliga uppgörelsen med stalinismen gör man genom att anta rent reformistiska program och därefter ingå i socialdemokratiska regeringar, och genom detta bevisa att man äntligen är rumsrena. Den italienska motsvarigheten Rifondazione Comunista och franska PCF har bägge gjort sina regeringsförsök och resultaten är nedslående:

bägge partierna har tappat hälften av väljarstödet och ligger på gränsen till att hamna utanför parlamenten. Med den bakgrunden undrar man såklart vad som får svenska Vänsterpartiet att tro sig mäktigt en uppgift som inte ens de äldsta och en gång i tiden största partierna i Europa har lyckas med?

Som om allt detta inte var illavarslande nog så undslipper man sig till och med, även om det snabbt tillbakavisades, att man skulle kunna tänka sig att samarbeta med borgerliga partier för att blockera Sverigedemokraterna. Taktiken är inte ny – den formulerades av Stalin som gav den namnet folkfront, och ledde överallt där den användes till att fascistiska krafter växte.

Vi vill uppmana alla vänsterpartister att ta debatten i partiet: Är valsamarbetet verkligen en väg att gå? Vi i Arbetarmakt och många med oss har länge sett behovet att ett nytt arbetarparti i Sverige, och vi skulle gärna diskutera utifrån det perspektivet. Kan Vänsterpartiet kasta loss från sin förtöjning i regeringsviken och ge sig ut på en resa som tar partiet dit klasskampen för det, snarare än dit sverigedemokrater eller andra borgerliga krafter vill ta det? Vi har varnat, återstår att se vad stridbara socialister inom partiet är orkar med ifråga om denna nödvändiga förändring.

Fredrik Reinderdahl

Lars Ohly

Förslag från Vänsterpartiets partistyrelse:

Föreslagen plattform vittnar om högerkurs

Inför nästa års val har Vänsterpartiet för första gången sedan partiets bildande en möjlighet att få regeringsposter. När den senaste valkonferensen hölls i Örebro i oktober var det just detta faktum som partiledningens entusiasm grundades i. "Nya möjligheter" och "utmärkt utgångsläge" var orden för dagen när partiledarna försökte förmå de egna medlemmarna att dela denna entusiasm. Och entusiasmens äkthet är svårt att ifrågasätta när man ser Lars Ohly i media – med ett brett leende som spänner från öra till öra på så gott som varje bild. Men vad bottnar den i?

Trots förhoppningarna från ledning är trenden ändå mycket tydlig för en kritisk betraktare. Vänsterpartiet har fortsatt sin vandring högerut – och med stora kliv. Partistyrelsens förslag till valplattform från den 25 oktober är ett tydligt tecken på detta. Varje form av konkret förslag som utmanar kapitalet lyser i valplattformen med sin frånvaro. När förslagen framställs i konkret form handlar det så gott som uteslutande om mindre kontroversiella förslag som har stöd inom socialdemokratin, såsom rätten till heltid, och för stopp mot privatiseringar av offentlig sektor. Krav som den socialdemokratiska ledningen inte är beredda att diskutera, såsom att dra tillbaka trupperna från Afghanistan (ett krav Vänsterpartiet drivit länge) har dumpats till förmån för vaga utfästelser om att "Sverige ska vara en aktiv förespråkare av internationell solidaritet", "stå upp för folkrätten och vara en röst mot krig och förtryck".

Om någon på allvar trodde att Vänsterpartiet är ett socialistiskt eller rent antikapitalistiskt parti så bör man, efter en titt i denna valplattform, omvärdera. I valplattformen pekade inte någonstans den kapitalistiska ordningen ut som ett problem som man vill konfrontera. Inga krav på ett förstatligande av bankerna eller storföretagen förs fram, vilket är talande nog i en situation som präglas av konsekvenserna från den värsta krisen för kapitalis-

men sedan andra världskriget. Borta är alltså systemkritiken. Läsaren serveras istället en rad tämligen intetsägande floskler som på sin höjd syftar till att ge intrycket att Vänsterpartiet ändå vill försvara välfärdsstaten. Vi får veta att Sverige ska vara "mer demokratiskt, mer jämställt, mer rättvist" efter nästa mandatperiod. Utvecklingen ska vändas så att människor får tillbaka tron på framtiden. Och så fortsätter det. Den uttalade kampen för socialismen tycks dock ha förpassats till garderoben.

Det talas mycket i valplattformen om behovet av klimatinvesteringar, t.ex. i form av stöd för en utbyggnad av kolle-

sektorns andel av BNP år 2012 fortfarande att vara lägre än den var vid borgarnas makttilträde 2006. Kan det bli tydligare än så? Detta exempel på Vänsterpartiets ovilja att verka för en politik som riskerar att stöta sig med vad Sahlin kan acceptera i fråga om budgettak och i fråga om socialdemokratis respekt för den nuvarande maktbalansen mellan kapital och arbete talar sitt tydliga språk.

Ytterst måste den föreslagna politiken ses i sitt sammanhang. Efter att ha hotats att åter utestängas från regeringssamarbete av Sahlin förra hösten har Lars Ohly och co, inspirerade av bl.a. norska Socialistisk Venstre, kontrat med att lägga sig så nära socialdemokratis vänsterflygel politiskt att det är så gott som omöjligt att skilja de båda från varandra.

Vad betyder detta för perioden framöver? Om partiledningen får som den vill när partiet håller kongress i maj nästa år är avsaknaden av en uttalat antikapitalistisk vänsteropposition i nästa års val återigen inte bara ett faktum. Det parti som ibland svänger sig med socialistiska honörsord, och som säger sig vilja spela en radikal roll i en kommande regering, kommer dessutom redan från början att ha bakbundit sig fullständigt genom att ha skrivit under på en politik som i allra bästa fall syftar till att ge det ohållbara kapitalistiska systemet en lättare ansiktslyftning. Absolut inget mer. Om detta kommer att vända utvecklingen i opinionsundersökningarna, stödet för Vänsterpartiet ligger i nuläget på runt 5 procent, återstår att se.

Om man kan säga något positivt om den här utvecklingen så är det att detta betyder att fältet till vänster öppnas än mer än tidigare. Detta måste utnyttjas av alla de som vill kämpa för ett antikapitalistiskt alternativ inom vänstern och arbetarrörelsen.

Gunnar Westin

Vänsterpartiet

tiva transportmedel. I Vänsterpartiets budgetförslag utlovas också fler miljarder till offentlig sektor, såsom utbildningsväsendet, bl.a. med löften om att höja studiebidragen. Men precis som veckotidningen Internationalen i en ledare från förra veckan fastslog så är det ändå en mycket tillrättalagd ekonomisk politik som presenteras. Med en rödgrön regering som antar Vänsterpartiets budget kommer den offentliga

ANTIRASISM

Sverigedemokraterna försöker splittra arbetarklassen

Förra gången som Sverige gick in i en allvarlig ekonomisk kris – i början av 1990-talet – fick rasistiska krafter en ordentlig skjuts framåt. Ny demokrati valdes in i riksdagen med greven – Ian Wachtmeister – och betjänten – skivbolagskungen Bert Karlsson – i spetsen. Partiet blev aldrig något riktigt parti och saknade organisatorisk förankring, och när Ian och Bert efter ganska kort tid lämnade det sjunkande skeppet, övertogs ledningen för Ny demokrati av mer uttalat rasistiska krafter.

Den nya partiledaren Vivianne Franzén fick en kort karriär som politiker men kan nu i efterhand ses som något av en pionjär för den svenska extremhögerens nuvarande inriktning. Franzén gjorde 1993 ett märkligt uttalande: "Hur länge dröjer det innan våra svenska barn ska vända ansiktet mot Mecka?" Därmed blev hon den förste politikern i det här landet som medvetet använde sig av islamofobiska idéer.

De nuvarande Sverigedemokraterna uppstod ur den splittring i extremhöger som ägde rum parallellt med Ny demokratis undergång som politisk kraft. En mer extrem och nazistiskt präglad del – som sedan sönderdelades i olika riktningar – höll fast vid de gamla idealen från nazismens glansdagar. Den andra delen av extremhögeren beslutade sig för att satsa på islam och muslimerna som den nya fienden. Det passade väl in i USA:s "krig mot terrorism" efter 11 september. De kunde plötsligt känna sig som en del av en mycket större internationell kraft än de hopplösa nynazistiska nätverken.

SD förefaller nu närma sig en punkt där det blir alltmer sannolikt att partiet 2010 kommer över den magiska spärren till riksdagen. SD:s ledare Jimmie Åkesson bereddes i oktober utrymme i Aftonbladet för att sprida sina islamofobiska åsikter. Det hjälpte inte mycket att tidningen försökte motbevisa Åkessons påståenden. SD uppger själva att artikeln ledde till stor tillströmning av

nya medlemmar och mängder med positiva kommentarer.

På sin hemsida försöker SD nu i 20 punkter bemöta Aftonbladets argument. SD:s svar är en provkarta på de flesta av de drag som Andreas Malm – i sin bok Hatet mot muslimer (2009) – definierat som kännetecken på islamofobi. Den bakomliggande idén är följande: "Muslimerna är här för att ta över... [de] vill inte, och kan inte integreras... Redan nu insisterar muslimerna på suveränitet, jurisdiktion, rena sharialagar... Det finns ett enkelt skäl till att de – om ingenting görs – kommer att lyckas. De blir hela tiden fler."

Låt oss se på några av Åkessons bevis för "det svenska samhällets anpassning till islam".

SD hävdar att islam "som religion i väsentliga avseenden skiljer sig från andra religioner" och hänvisar till att kristendomen "sedan lång tid" gör skillnad på världslig och andlig makt. Det påstås dessutom att "islams lagsystem är så omfattande och betraktas som givet av gud" vilket leder till att många muslimska stater saknar demokrati. SD verkar inte känna till att alla de stora religionerna har lagar och föreskrifter som ska styra den troendes liv. Det tillhör också religionernas fundament att regler och lagar är givna av respektive gudomligheter.

Bristen på demokrati i muslimska stater ses av SD som "en av flera tydliga indikationer på att Islam har ett problem med inneboende våldsamhet, som säkert till stor del kan härledas till att Islams främsta förebild, Muhammed, ägnade större delen av sitt liv åt krigföring mot ickemuslimer". SD-ledningens brist på kunskaper i kristendomens historia är genant. Hur många arméer har inte släppts lösa mot resten av världen eller mot varandra under ivrigt påhejande av kristna företrädare? Det senaste exemplet – om vi nu bortser från att den amerikanska krigsmakten är indränkt i kristen retorik – är hur

kristna företrädare spelade en mycket negativ roll under krigen på Balkan under 1990-talet.

SD hävdar att islam är på väg "förändra det svenska samhället i flera väsentliga avseenden"; ett påstående som SD:s presstjänst behöver mycket fotarbete för att åtminstone ge ett sken av trovärdighet. De små exempel som lyfts fram, och som vi ska återkomma till, fogas in i ett närmast klassiskt islamofobiskt resonemang om "massinvandringen från muslimska länder tillsammans med de relativt höga födelsetalen inom den muslimska befolkningsgruppen".

För säkerhets skull, i fall läsaren skulle ha missat poängen, förtydligar SD: "om den muslimska befolkningsgruppen hela tiden ökar i förhållande till den svenska, så kommer den förstnämnda förr eller senare att bli en majoritet och dess inflytande på samhället kommer successivt att öka". Presstjänsten känner uppenbarligen inte till att det finns ett mycket tydligt mönster i nativiteten bland människor som invandrar till Europa: till att börja med är den högre men minskar snabbt och hamnar på samma nivå som den övriga befolkningens.

Islamofobiska "teorier" bygger på en avsiktlig missuppfattning när det gäller vem som är muslim: tillgänglig statistik anger ursprungsland men inte religion, vilket betyder att alla från ett land där islam är dominerande religion räknas som muslimer. Det gäller alltså även kristna som flytt från Turkiet eller Irak, liksom alla som inte har någon religiös tillhörighet. Om du kommer från ett muslimskt land är du alltid muslim – oavsett om du är kristen, socialist eller något annat.

Ett tydligt exempel på SD:s bedrägliga sätt att resonera är rollen "Hjälp oss bevara det svenska djurskyddet. Säg NEJ till ritualslacht." SD har på senare år blivit Israelvänner och tycks inte förstå att halal- och koscherslacht är samma fenomen, detsamma gäller för omskärelsen av pojkar. Närmast iden-

ANTIRASISM/INTERNATIONELLT

tiska ritualer behandlas på olika sätt av SD beroende på om de förekommer bland muslimer eller inte. Måhända är detta en rest av SD:s nazistiska arv, något som råkade bli kvar när antisemitismen bannlystes, eller också är det en medveten kod för den införstådde: vi kan snabbt bunta ihop judar och muslimer om det visar sig vara en framkomlig väg.

Ett av Åkessons fänigaste argument för hur Sverige islamiseras är att "[f]rysdiskarna i våra livsmedelsbutiker erbjuder ritualsaktat kött". Trots vurmandet för småföretagare verkar inte SD ha förstått att de som driver livsmedelsaffärer försöker ha produkter som kunderna vill köpa.

Åkesson slår också fast att svenska "förskolor slutar att servera fläskkött." Beviset för detta påstående är att man i flera av Malmös förskolor slutat servera fläskkött. SD anger själva orsaken: "det blir för dyrt att köpa in både fläskkött till de icke muslimska barnen och nötkött till de muslimska."

Det låter som en förnuftig åtgärd, eller tycker Åkesson att de muslimska barnen ska tvångsmatas med fläskkött eller tvingas avstå från att äta? Hans egen slutsats av ett ekonomiskt motiverat beslut är att när muslimska elever blivit en majoritet i vissa skolor har skolorna känt sig "tvingade att anpassa maten för samtliga elever efter islams påbud". Att konstatera att logiken håller är en underdrift...

Åkesson är också djupt upprörd över att några kommuner beslutat att bredda urvalet av lov dagar eftersom landet inte längre har någon statskyrka och att skolavslutningar i kyrkor förbjuds på en del skolor. Men varför ska den som inte är kristen släpas iväg till ett visst religiöst samfunds bönelokaler för att fira skolavslutning? Det här är ett tydligt exempel på hur SD:s rasism och nationalism hamnar i motsättning till elementära demokratiska rättigheter.

Det kommer att bli en viktig uppgift för socialister och antirasister under tiden fram till valet 2010 att bekämpa SD:s islamofobi genom tålmodig propaganda i de områden där SD har ett visst stöd.

POM

Befriar kriget Afghanistan?

De senaste åren har motståndet i Afghanistan mot ockupationen trappats upp rejält, vilket visas bl.a. av det kraftigt ökade antalet döda soldater. Läget för de imperialistiska makterna i Afghanistan är alltså betydligt svårare än vid invasionen och de första åren därefter. Numera har också Pakistan dragits in alltmer i kriget, sannolikt efter påtryckningar från USA. Detta har fått en tydlig effekt i Pakistan, under ett besök från vicepresident Hillary Clinton exploderade en bomb på en marknad i Peshawar som dödade över 100 människor. Clinton var där för att försäkra president Zardari om fortsatt stöd men också sätta press på honom.

Bland demokraterna har debatterats om man ska eller inte ska skicka stora förstärkningar till Afghanistan. Det finns de som anammat principen "Pakistan först". Det finns ju en logik i detta: grannlandet Pakistan är en naturlig flyktplats för rebeller i Afghanistan. Strategin går alltså ut på att ta hand om "Pakistans talibaner" först, bara så anses kriget kunna vinnas. Men om nu USA och dess allierade inte kan vinna över "talibanerna" hur ska då Pakistans armé kunna göra det? Pakistans armé

har försökt sig på sådana offensiver tidigare men utan att lyckas och även den nuvarande offensiven i Waziristan tycks ha mött hårt motstånd. Det har kommit rapporter om flera döda regeringssoldater och Pakistans säkerhetstjänst utsattes för ett stort attentat. Striderna har orsakat stor materiel förstörelse och kostat många civila livet, och hundratusental är också på flykt enligt FN. Staden Koktai, ett starkt talibanfäste förstördes nästan under striderna. Tyvärr har attacker från islamister numera blivit vanliga i områden som ligger långt från de områden där striderna förs, attacker som dödat många civila.

Ockupationen föder motstånd

Afghanistans gränsområden befolkas av människor av många olika etniciteter och språk och bland dessa har motståndet mot ockupationsmakten stort stöd, även om den leds av islamister. Även många som inte i övrigt stödjer islamisterna, stödjer dem i kampen mot dem som ockuperar deras land. I Irak har ju situationen svängt till förmån för imperialistmakterna. Men det beror på omständigheter som inte finns i Afghanistan. Irak har exempelvis en ogynnsam terräng för gerillakrig, så

motståndet har varit betydligt mer koncentrerat till städerna, varför taktiken att bomba sönder städer som varit starka motståndsfästen funkat bättre (t.ex. Fallujah). Dessutom kunde de spela på splittringen mellan shia- och sunnimuslimer och har nu lyckats "köpa" fred med sunnitiska ledare. Afghanistan har däremot en utmärkt terräng för gerillakrig och invasion och efterföljande strider med motståndsgrupper har för tidigare ockupationsmakter (t.ex. Sovjet och Storbritannien) kostat så mycket att de tvingats dra sig tillbaka. Ockupationen har inte förbättrat läget för Afghanistans folk. Landet är fortfarande ett av världens fattigaste och har bland den lägsta förväntade medellivslängden och den högsta spädbarnsdödligheten i världen enligt statistik från Världshälsoorganisationen. Situationen för kvinnor har inte heller förbättrats nämnvärt i Afghanistan efter ockupationen. Afghanska och västerländska kvinnorrättsaktivister, som organisationen Revolutionary Association of the Women of Afghanistan (RAWA), har motbevisat detta påstående. RAWA kräver också ett tillbakadragande av trupperna

I år hölls också val i Afghanistan och

INTERNATIONELLT

det råder inte någon tvekan om att det förkommit ett omfattande valfusk. Dessutom var valdeltagandet lågt. I Babaji som just "befriats" från talibanerna av brittiska trupper var intresset att rösta nästan absurt lågt: 150 av 80000 röstade. Dessutom fanns bland Karzais samarbetspartner den ökände krigsherren Abdul Rashid Dostum och Muhammed Fahim, också gammal krigare från Norra alliansen och känd opiumhandlare. Inte ens på ytan framstår alltså Afghanistan som en "demokrati".

Vad är då lösningen på Afghanistans (och Pakistans) problem? Det är en kamp ledd av arbetarklassen, fattiga bönderna och kvinnorna. Om de leder kampen mot ockupationsstyrkorna

och kör ut dem kan hotet från islamister också avvärjas.

De svenska trupperna

På senare tid har de svenska trupperna i Afghanistan utsatts för upprepade attacker med flera skadade soldater som följd varav några allvarligt. Naturligtvis kan inte vi fördöma dessa attacker utan de är lika berättigade som attackerna mot t.ex. de amerikanska trupperna. I egenskap av kommunister ser vi det som likgiltigt av vilken nationalitet soldaterna är, den viktiga frågan är vilken klass de representerar. De svenska trupperna är en del i den svenska borgarklassens strävan efter att flytta fram sina positioner i den imperialistiska världssordningen. Här skulle kanske några göra

följande invändning: "men de svenska soldaterna har ju familjer tänk på dem!" Men familjer det har även de rebeller i Afghanistan som dödade av de svenska soldaterna och det tar inte de svenska soldaterna någon hänsyn till. Det ihåliga i argumentet att de svenska trupperna "verkar för demokrati" i Afghanistan eller "bekämpar kvinnoförtrycket" visas tillräckligt av det faktum att USA och även Sverige samarbetar med den lika kvinnoförtryckande diktaturen i Saudiarabien – för att bara nämna ett exempel. Sist men inte minst ska vi komma ihåg att USA stött både Al-Qaida och talibanerna när de tyckte att det bäst gynnade deras intressen.

Johan Karlsson

Evo Morales samarbetar med fascister

Den plötsliga sammanslagningen av den kriminella och rasistiska gruppen "Union Juvenil Cruceñista" till Evo Morales politiska parti M.A.S. orsakade en stor skandal i den bolivianska befolkningen.

Många versioner cirkulerar bland arbetarna och indianer, några säger att det är bara för att få eller förtjäna sin plats i den reformistiska regimen, argument som bekräftades av själva ledarna av denna fascistiska organisation (Angel chichi Perez), medan några andra säger att det är en strategi för att skydda sig själva mot de långa åtal som de hade att vänta från sina brottsliga och fascistiska aktioner i 2007 och 2008 i bland annat Santa Cruz de la Sierra, Sucre och Cochabamba, där ett trettio-tal dödade och mer än 300 allvarligt skadades, skada på allmän egendom, kidnappningar och attacker på bönder.

Morales och Garcia Linera har åter visat att de varken kan eller tänker organisera någon effektiv kamp mot de reaktionära krafter som hotar alla arbetare och bönders intressen. Vi blir inte förvånade eftersom M.A.S. är och

alltid har varit ett instrument för att hjälpa kapitalismen att överleva i Bolivia.

Men vi är inte idioter, vi glömmer aldrig den fascistiska gruppen (Union Juvenil Cruceñista) som attackerade bönder, arbetare, ursprungsbe-folkningarna, studenter och alla andra desperata och fattiga människor som demonstrerade för bl.a. bättre arbetsmöjligheter, mat och till och med för att skydda Indianen som de fattiga och ursprungliga hade röstat för (70 % av hela boliviansk befolkningen trodde att de i Morales fick en verklig representant) när högern organiserade försök till statskupp.

Vi anklagar Evo Morales som en för-rädare mot sina gräsrotter, och nu håller M.A.S. på att öppna upp för samarbete med den högerextrema Union Juvenil Cruceñista. Vi glömmer aldrig massakern i Pando där det dog mer än ett tiotal människor. Vi glömmer aldrig Cochabamba och de tre dödade och mer än ett hundratal alvarliga skadade. Vi aldrig kommer att glömma alla ungdomar, kvinnor och män från Plan Tres Mil i Santa

Cruz och Villa 1ro de Mayo som ofrade sina liv för att kämpa mot den fascistiska gruppen Union Juvenil Cruceñista och Nazi-on Camba - som nu är med i Evo Morales M.A.S.

Nu är det dags för den bolivianska arbetarklassen att organisera försvarsstyrkor tillsammans med alla bondeorganisationer och studenter i ett nytt antikapitalistiskt parti, förbereda aktioner för att förstöra den kapitalistiska cirkus som kallas val i december, och införa en ny regering av arbetare och bönder - ingen kapitalist utklädd/kamouflerad till indian.

**LEVE ARBETARKLASSEN!!
LEVE SOCIALISMEN!!
NER MED KAPITALISMEN!!
NER MED DET REFORMISTISKA
M.A.S. OCH EVO MORALES!!**

Med fascismen är det omöjligt att diskutera, den måste krossas!

(Informations källa: Los tiempos de Bolivia edicion 22okt 2009)

Jhovanni Moreira, aktivist från Bolivia, nu bosatt i Stockholm.

INTERNATIONELLT

Intervju med två iraniska socialister

Det följande utgöra några valda delar ur en längre intervju med två unga socialistiska aktivister som varit aktiva i den iranska studentrörelsen, Anahita Hosseini och Parisa Nasrabadi. De båda har i massrörelsen bl.a. bidragit till att sprida tidningen Gatan, och har alltså förska erfarenheter av den massrörelse som växte fram under sommarens protester. Intervjun kan läsas i sin helhet på vår hemsida www.arbetarmakt.com.

AM: Kan ni börja med att kort berätta om er själva?

Parisa: Jag blev socialistisk aktivist som student år 2001. Jag var också aktiv i arbetar- och kvinnorrörelsen. Vi försökte då sprida socialistiska idéer i den rörelse som dittills behärskats av reformistiska idéer och förhoppningar om Khatami, som valdes till president 1997. Vi gjorde detta särskilt i studentrörelsen, där vi publicerade tidningar och organiserade många aktioner. Vi försökte dra in studenterna i diskussioner om frågor rörande ekonomiska och politiska frågor.

Anahita: Jag blev aktiv i den socialistiska rörelsen och i kvinnorrörelsen 2003 när jag gick på universitet. Jag arbetade då på redaktionen för en tidning med titeln Det nya idealet. Jag och mina kamrater publicerade den fram till 2007 då vi alla arresterades av regeringen efter att ha hållit en självständigt organiserad studentdemonstration. Tills dess hade vi under tre år arbetat under

namnet "Radikala vänstern". Med namnet "Studenter för frihet och jämlikhet" arbetade vi sedan under ytterligare ett år innan regimen slog till mot oss och arresterade över 70 kamrater under en och samma månad. Jag har också varit engagerad i kvinnorrörelsen och i kampen mot barnarbete.

AM: Hur ser ni på den nuvarande situationen i Iran, vad har sommarens massrörelse betytt?

Anahita: Enligt vår uppfattning så öppnades en ny fas i Irans politiska liv efter valet i juni. Före valet hade folket en tilltro till värdet av att rösta, och man såg sig lite som en medborgarrörelse. Många hoppades att man skulle kunna göra sig av med Ahmadinejad genom att rösta. Betydelsefullt var också att det i valet fanns ett deltagande från omkring 5 miljoner som aldrig förut röstat. De röstade nästan alla för Mousavi. De trodde att om de röstade på det reformistiska lägret skulle saker förändras steg för steg. När de sedan konfronterades med vad som upplevdes som en kupp av Ahmadinejad uppfattades det som att handlingen att rösta inte på något sätt kunde förändra den iranska regimen och diktaturen över folket. När folket därefter kom ut på gatorna var det inte entydigt för att försvara det reformistiska lägret, utan främst för att protestera mot Ahmadinejad och regimen överhuvudtaget. Även om en del använde sig av Mousavi som symbol, kunde alla tydligt se att det var Mousavi och reformisterna som sedan följde efter folket,

men att de inte gav någon verklig ledning åt rörelsen. De kunde inte göra det eftersom de bara var en på sin höjd formell opposition, som i själva verket inte hade några avsikter att på allvar utmana regimen.

Parisa: Före valet trodde nog många inte att en röst på Mousavi skulle kunna förändra regimen karaktär omedelbart. Man hoppades att det skulle kunna gå att steg för steg nå en förändring. Men efter valet, när folket gick ut på gatorna och möttes av regeringen i form av den tygellösa repressionen från regimen säkerhetsstyrkor, så ändrades allt. Det var en mycket viktig milstolpe för kampen mot regimen. När folket beslöt sig för att kämpa så fick de också ett enormt självförtroende.

AM: Hur förhåller sig vänstern till rörelsen?

Anahita: Grovt sätt finns det tre grundläggande förhållningssätt från vänstern. Ett av dessa förhållningssätt, som vi själva anser representerar en väldigt korrumpad idé, och som framförs av bl.a. hekmatiserna (namn på den politiska strömning som förknippas med ledaren och teoretikern Mansoor Hekmat, grundare av Irans Arbetarkommunistiska Parti), innebär ett avståndstagande från rörelsen. Deras budskap är: "Stanna hemma, gå inte ut på gatorna. Detta är inte vår strid, det är en strid mellan två olika delar av regeringen och regimen." Det andra förhållningssättet uttrycker en opportunistisk linje gentemot rörelsen. Den följer okritiskt Mousavi och utmanar inte hans ledarskap. Denna position, som bl.a. omfattar Tudehpartiet, anser vi är en fortsättning på den felaktiga attityd som vänstern intog i revolutionen 1979. Det tredje förhållningssättet, som vi själva har, bejakar ett aktivt deltagande i rörelsen och dess demonstrationer. Vi stödjer rörelsen eftersom kampen för frihet alltid är en kamp som är värd att delta i. Vi ser det som vårt ansvar att delta i rörelsen, men inte som människor som bara följer efter, utan som aktivister med en klassattityd och en socialistisk inställning. Vårt budskap i rörelsen är att "om ni vill vinna, då behöver ni arbetarklassen, utan den kommer vi inte att kunna segra".

VAD VI STÅR FÖR

Arbetarmakt är en revolutionär kommunistisk organisation. Vi kämpar för att:

- Avskaffa kapitalismen och skapa en värld fri från utsugning, klasser och förtryck
- Bryta kapitalisternas motstånd genom kraften från miljoner som agerar tillsammans i en social revolution som krossar den repressiva kapitalistiska staten
- Lägga makten i händerna på råd, baserade på delegater från arbetarklassen, bönderna och de fattiga – valda, återkallbara och direkt ansvariga inför massorna.
- Omvandla den nuvarande storskaliga produktionen och distributionen, som nu ligger i händerna hos en liten elit av kapitalister, till offentligt ägd egendom som planeras demokratiskt
- Planera användandet av arbete, material och teknologi för att utrota social ojämlikhet och fattigdom

Detta innebär kommunism – ett samhälle utan klasser och utan statligt förtryck. För att uppnå detta måste arbetarklassen ta makten från kapitalisterna.

Vi bekämpar imperialismen - den handfull av kapitalistiska stormakter och deras företag, som utsuger miljarder och krossar alla de stater och de folk som gör motstånd mot förtrycket. Vi stödjer motståndet mot deras blockader, sanktioner, invasioner och ockupationer av länder som Venezuela, Iran, Afghanistan och Irak. Vi kräver ett slut på ockupationerna av Irak och Afghanistan, och på den sionistiska ockupationen av Palestina. Vi stödjer ovillkorligt det väpnade motståndet.

Vi bekämpar rasism och nationellt förtryck. Vi försvarar flyktingar

och asylsökande från de rasistiska angreppen från media, staten och fascisterna. Vi motsätter oss alla invandringskontroller. När rasister hotar flyktingar och invandrare fysiskt, förespråkar vi organiserat självförsvar. Vi kämpar för att förneka fascisterna en plattform.

Vi kämpar för kvinnors frigörelse: från fysisk och psykisk misshandel, hushållets slavgöra, sexuellt utnyttjande, och från diskriminering i arbetslivet. Vi kämpar för fri abort och fria preventivmedel att få vid behov. Vi kämpar för ett slut på all diskriminering av HBT-personer och bekämpar förtrycket som dessa utsätts för av religiösa krafter och av reaktionärer.

Vi kämpar mot förtrycket av ungdomen i familjen och i samhället: för sexuell frihet, för ett slut på den dubbla utsugningen av ungas arbetskraft, för rätten att rösta vid 16 års ålder och för fri utbildning med studielön.

Vi bekämpar byråkratin i fackföreningarna. Alla fackliga representanter måste väljas av medlemmarna, vara återvalbara (och kunna bytas ut inom kort tid), och erhålla en lön som motsvarar genomsnittsinkomsten för dem de säger sig representera. Gräsrotsaktivister i facket måste organisera sig för att kunna avskaffa byråkratin. Vi kämpar för förstatligande utan kompensation, under arbetarnas demokratiska kontroll.

Vi bekämpar reformismen – den politik som kännetecknar socialdemokratin och vänsterpartiet. Kapitalismen kan inte reformeras bort genom fredliga parlamentariska metoder, den måste störtas med kraft. Även om dessa partier fortfarande har rötter i arbetarklassen, försvarar de kapitalismen. Vi kämpar, genom

byggandet av kommunistisk opposition, för att fackföreningarna ska bryta med socialdemokratin och bilda ett nytt arbetarparti. Vi kämpar för att ett sådant parti ska anta ett revolutionärt program och för att ett sådant utvecklas till ett kampparti baserat på leninistiska organisationsprinciper.

Vi bekämpar stalinismen. De s.k. kommunistiska staterna var i själva verket diktaturer över arbetarklassen, utövad av en byråkratisk elit som åtnjöt sin makt på grundvalen av kapitalismens avskaffande. De stalinistiska stater som överlevde – Kuba och Nordkorea – måste försvaras mot imperialistiska blockader, sanktioner och angrepp. Men en socialistisk politisk revolution är det enda sättet att förhindra deras slutgiltiga kollaps.

Vi motsätter oss klassarbetets metoder, "folkfronter" eller särskiljandet av ett "demokratiskt stadium" i kampen, åtskilt från kampen för socialistisk revolution, då denna strategi binder arbetarklassens händer vid borgarklassen och uppskjuter kampen för arbetarklassens makttutövning. Vi motsätter oss teorin om "socialism i ett land". Bara Trotskijs strategi för permanent revolution kan leda till seger under den globala kapitalismens och den sammanhängande imperialismens epok. Bara en global revolution kan förpassa kapitalismen till historiens sophög.

Med våra internationalistiska och kommunistiska mål i sikte, och med klasskampens metoder, uppmanar vi alla revolutionära krafter att förena sig i en ny Femte international – ett internationellt parti för den socialistiska världsrevolutionen.

Detta är vad Arbetarmakt kämpar för. Om du delar dessa mål – gå med!

KONTAKT

Kontakta oss genom att skicka ett mejl till: arbetarmakt@arbetarmakt.com

Internet:

www.ARBETARMAKT.com
www.fifthinternational.org

LÄS MER

Prenumerera på vårt nyhetsbrev genom att anmäla dig på vår hemsida. Nyhetsbrevet består av fortlöpande artiklar som behandlar klasskampen i Sverige och internationellt.

BIDRAG

Vi tar tacksamt emot alla bidrag, litet som stort. Donera genom att sätta in en slant på: PG 474 02 54 - 0

STÖD TIDNINGEN GATAN - PG 155 69 28 - 8

Socialistisk tidning som sprids till de som kämpar i Iran!

Kan du persiska?

Då ska du läsa den nya tidningen Gatan. Det är en revolutionär vänstertidning om upproret i Iran som kommer ut dagligen. Den ges ut av en anonym grupp unga iranier och sprids till Iran via e-post där den sedan sprids vidare. Gatan har kritiserat väst-

mediernas bild av proteströrelsen som en ren reformrörelse bakom Mousavi. Istället betonar Gatan att rörelsen vänder sig mot regimen som sådan.

Prenumerera genom att skicka ett mail till: khyaboon@gmail.com.

Om du inte kan persiska, kan du ändå bidra genom att tipsa vänner och bekanta som kan persiska.

Nu kan du dessutom ge ett ekonomiskt stöd genom att sätta in ett bidrag på PG 155 69 28-8.

UNG OCH RÖD?

Är du ung och revolutionärt sinnad? Vi rekommenderar den socialistiska ungdomsorganisationen REVOLUTION. Mer info på:

www.REVOLUTION.se

CAPITALISM a Love Story

Dokumentärfilmaren Michael Moore har ständigt varit aktuell på 2000-talet. Även om hans filmer väckt ilska på borgerliga ledarsidor i dagstidningarna så har de fått beröm av recensenter på alla håll och kanter. Han har i tidigare filmer behandlat en rad samhällsfrågor. Det handlar alltid om USA (Moorens hemland) men det har såklart inte hindrat hans filmer från att visas på bio över hela världen. I "Bowling for Columbine" handlar det om amerikansk vapenlagstiftning. I "Fahrenheit 9/11" handlar det om terrorattacken mot World Trade Center 2001 och i "Sicko" handlar det om den amerikanska sjukvården och dess problem. Nu var det dock hans senaste film som skulle recenserars. I denna text väljer jag att kalla den för "Capitalism" kort och gott.

När jag såg filmen fascinerades jag av de ofta otroliga och ohyggliga fakta som tas upp. Moore själv som både är berättarröst och intervjuare har verkligen lyckats chocka t.o.m en luttrad kommunist som jag själv. Vad sägs om den här scenen? Familjer berättar om företag som tecknar livförsäkringar på anställda utan deras vetskap. När sen den anställde arbetaren i fråga dör så får företaget ut miljonbelopp. I USA kan alltså chefen hetsa, stressa och överbelamra dig med arbete och om du skulle avlida kammars han hem en förmögenhet. Detta är minst sagt en barbarisk och rovgirig kapitalism. Filmen handlar även om de 700 miljarder dollar som skänktes till amerikanska banker när den ekonomiska krisen var som värst. Pengar som togs ur skattebetalarnas fickor. Pengar som skänktes bort villkorslöst. Att ge till den som redan har.

RECENSION

Moorens film handlar också om hur den ekonomiska krisen drabbar samhällets grundvalar. T.ex intervjuas piloter med låga löner och skyhöga studielån varav en är så illa ute att han ansöker om matkuponger hos de sociala myndigheterna. Michael Moore kommenterar sakligt att han vill att den som flyger exempelvis honom tusentals meter upp i luften ska ha en rimlig lön. En annan grupp som är illa ute är familjer med belånade hus. Här tvingas de lämna hus och hem för att de inte kan klara avbetalningarna och räntan. Banken beslagtar då deras hem men en del gör motstånd och "ockuperar" sina hem. Det är inslagen och skildringarna av kamp som känns mest uppfreskande för mig. Samtidigt är jag en aning besviken över Moores slutsatser: Hans alternativ till kapitalismen är "demokrati". Han säger inte rakt ut att han vill ha ett socialistiskt samhälle.

Om jag ska titta på "Capitalism" med filmanalys som instrument går det snabbt att konstatera ett par saker. Michael Moore är den drivande karaktären, filmens protagonist. Dock kan han ses som en representant för det amerikanska folket och då blir såklart hela USAs folk den drivande karaktären. Motkaraktär, eller antagonist, är kapitalismen själv, som visserligen förkroppsligas av de rika.

Sammanfattningsvis så vill jag säga att "Capitalism" är en spännande och underhållande film. Den är lång (lite över 2 timmar) men aldrig ointressant och inte för lång. Jag rekommenderar den varmt. För er som vill ha mer skrämmande fakta om amerikansk kapitalism kan jag rekommendera hemsidan www.michaelmoore.com och fliken "film footnotes". Där kan man också läsa om de faktauppgifter jag nämnt i min recension.

Kalle Eklund